

Veliki
Tabor

Januševac.

NADA IVELJIĆ

PROMADENO

BLAGO

Jalkovec

Vidovec

Nakladnik
TIPEX d.o.o.
Zagreb, Novakova 19

Knjiga
2

Recenzent
Dr. Joža Skok

© Copyright 1993. TIPEX d.o.o.

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna biblioteka, Zagreb

886.2(02.053.2)-32

IVELJIĆ, Nada

Pronađeno blago / Nada Iveljić ;
ilustrirala Pika Vončina. - Zagreb :
TIPEX, 1993. - 16 str. : ilustr. u
bojama ; 22 cm. - (Biblioteka Tratinčica
; knj. 2)

ISBN 953-6022-02-8

931104074

TISAK: PRINT - Kocijančić

NADA IVELJIĆ

PRONAĐENO
BLAGO

ILUSTRIRALA

PIKA VONČINA

TIPEX – ZAGREB, 1993.

Tijekom razgovora o starim dvorcima u Hrvatskom zagorju, Hrvojev otac kazao je prijateljima:

- Koliko se tu blago krije! Nepochjenjivo! Šteta što mnogi za njeg' i ne znaju!

To je čuo Hrvoje, pa pomisli: >Ako ljudi ne znaju za blago iz davnih dana, otkrit ću ga ja sa svojim dečkima. Napokon pravi zadatak za nas!<

Smjesta je dozvao Luku i Marka i izložio im svoju zamisao. Prihvatili su je s oduševljenjem. Već su zamišljali sebe u ulozi pronalazača tajanstvenih kovčega punih zlata i dragog kamenja. Da takvi postoje, saznali su iz bajki, iz stripova i crtanih filmova.

- Pitanje je samo kako stići do dvoraca - reče Luka.

- Ništa lakše - odvrati Hrvoje. - Nagovorit ću tatu da nas poveze na izlet. Njemu će biti drago što smo željni svježeg zraka.

- Baš si lukav! - nasmiju se dječaci i stanu kovati uzbuđljive planove zbog kojih noću nisu mirno spavali.

Suvišno je i napominjati da im je mašta silno proradila: to će se uskoro pokazati.

Hrvoje je lako nagovorio tatu da u nedjelju pođu na izlet. Stigli su u jedan od najljepših dvoraca u cijeloj Hrvatskoj - Trakošćan.

- Mi ćemo razgledati jezero - kazali su dječaci Hrvojevom tati, koji se s nekim posjetiteljima upustio u raspravu o povijesti Trakošćana, o njegovim dogradnjama i o tome kako je gotovo četiri stotine godina bio vlasništvo grofova Draškovića.

Ali mali pustolovi nisu odmah pošli do jezera, nego su stali pretraživati drevno zdanje u nadi da će pronaći blago. Ostavši praznih ruku, sjeli su na travnjak prekrasnog perivoja da se odmore.

Iz rupice u zemlji iziđe krtica svilenkasta krzna i ružičaste njuškice.

- Tražite blago? - upita ih. - Ako ga nisam otkrila ja koja šam išpod i oko dvorca prokopala štotinu rovova, kako bište vi, gradški dječaci?

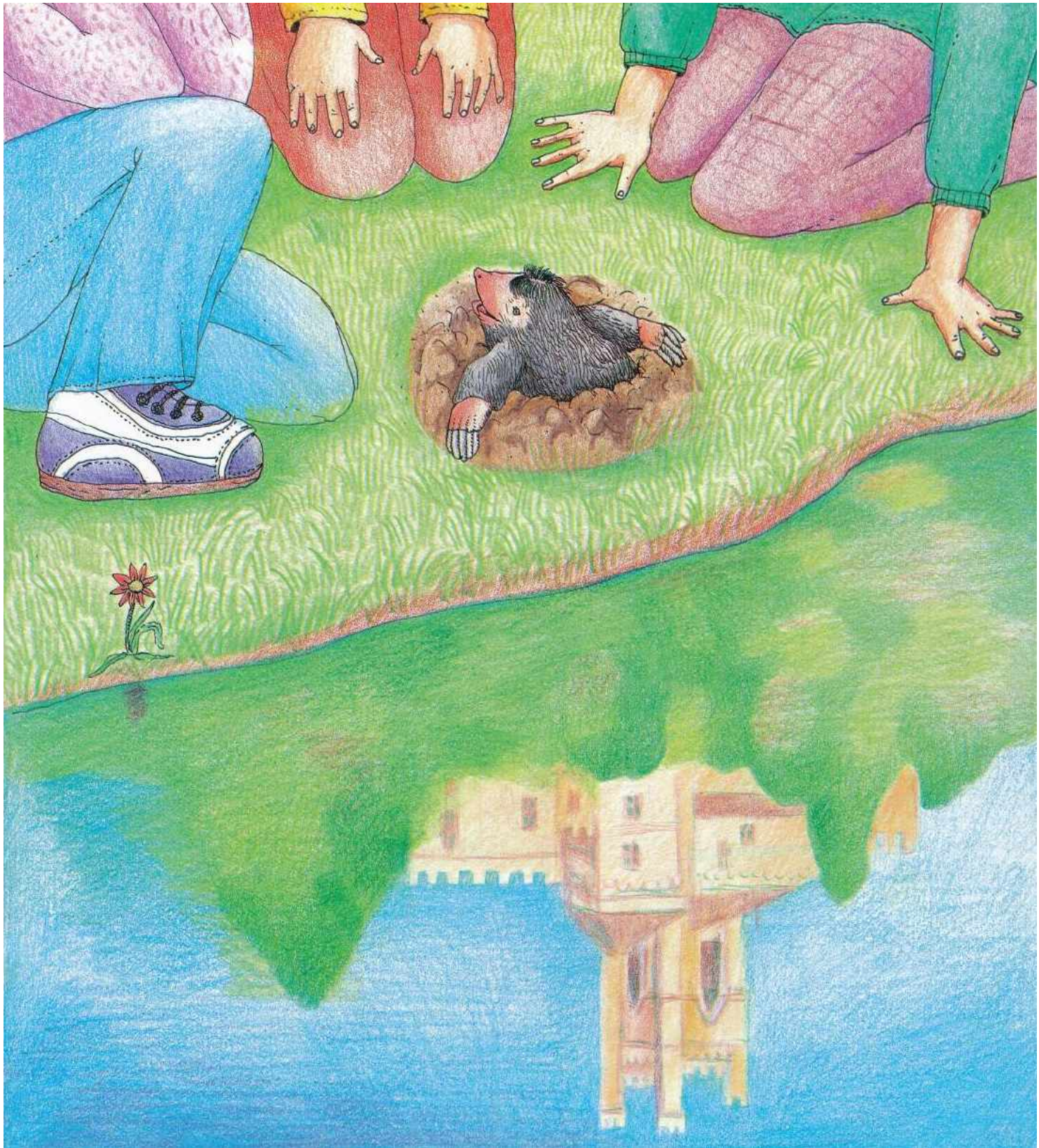
- O čemu šuškaš? Mi smo slavni detektivi - rekli su joj. - Nema li blaga ovdje, vjerojatno postoji u drugom dvorcu. U Hrvatskom zagorju povelik ih je broj. Čuli smo za Klenovnik, Lobor, Miljanu, Maruševec i Nove Dvore Zaprešićke koji su pripadali banu Jelačiću.

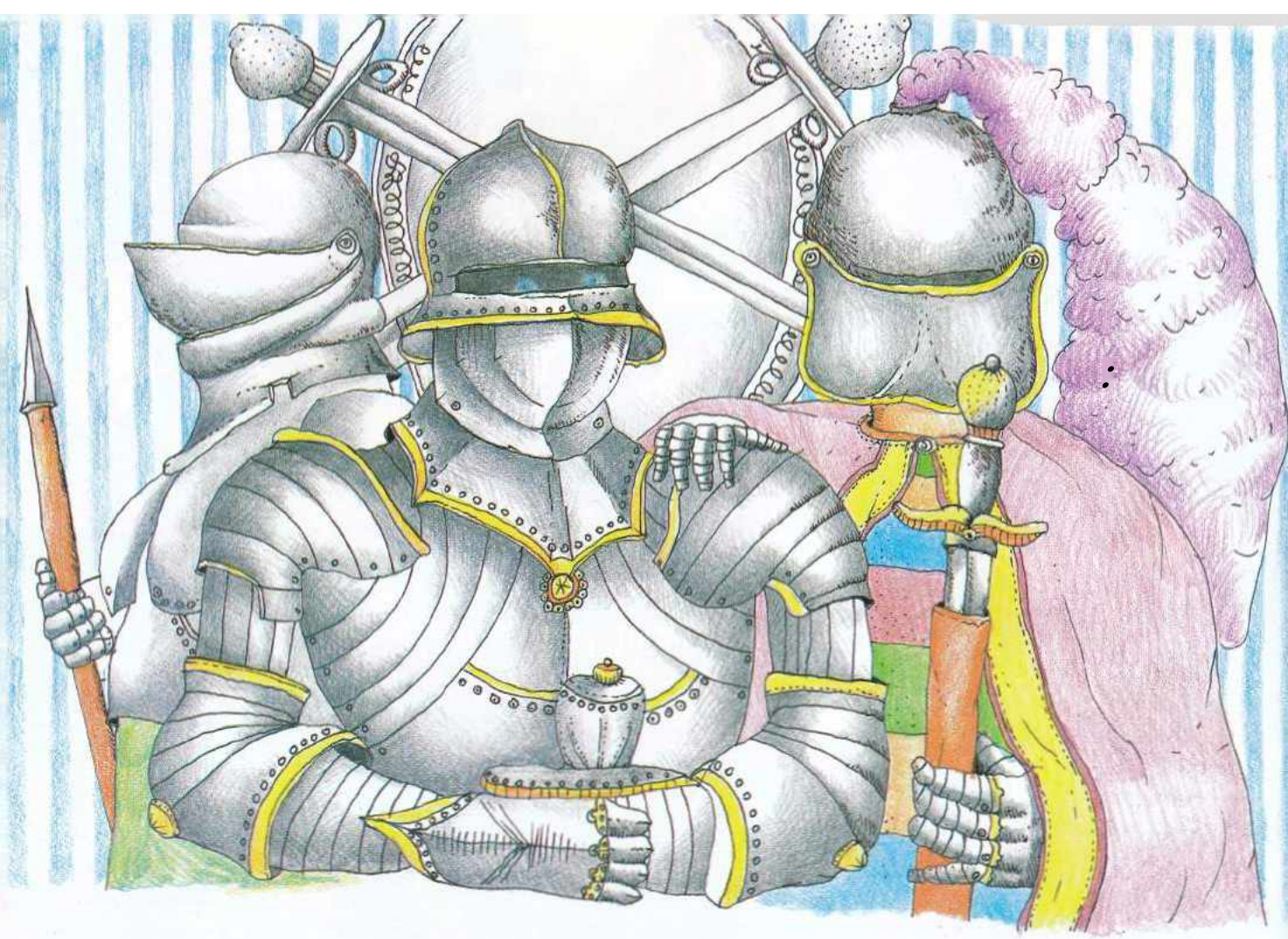
- Sto bi ti i našla? Poznato je da su krtice slijepe - primetne Marko.

Nato krtica nestane u svojoj rupici.

- Zašto si je uvrijedio? - prigovori mu ljubitelj životinja

Luka. - Nisi smio.

Hrvoje zamoli tatu da u nedjelju pođu razgledati Veliki Tabor. Tata pristane, sretan što dječaci pokazuju zanimanje za povijesne znamenitosti.

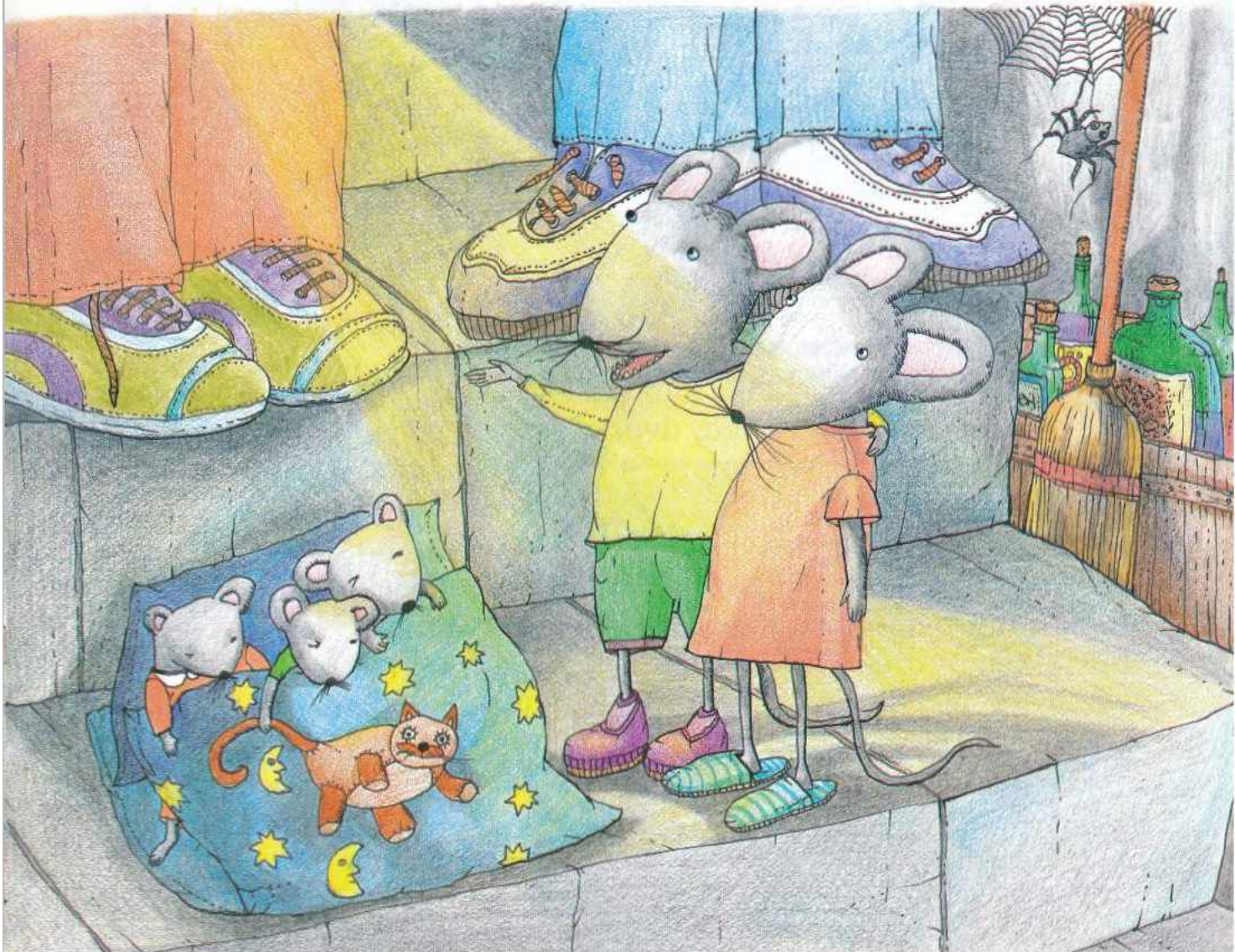
Dakako, oni mu nisu kazali da ih zanima blago koje su nekoć davno hrabri vitezovi i ratnici sakrili pred navalom neprijatelja.

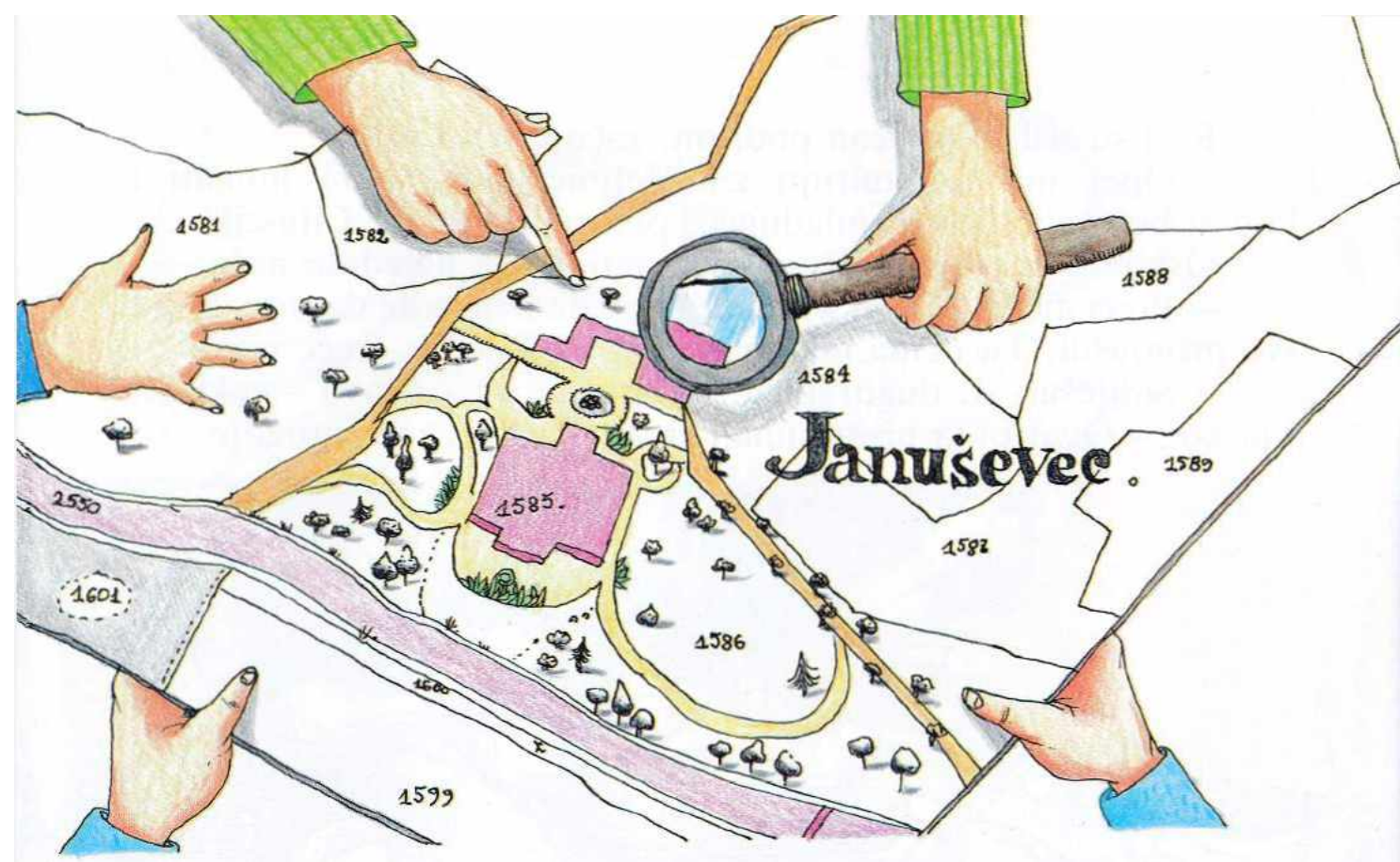
- Ovo je bila prava utvrda. Pogledajte samo obrambene kule!
- upozori ih Hrvojev tata. I ponovno uzdahne: - Koliko blago!
- Dakle, tu je! - povesele se dječaci i krenu u potragu.

Kad su sišli u mračan podrum, začuju cijukanje:

- Opet me uznemiruju znatiželjnici. Prestanite lupkati i kopati bez veze! Imam mladunče, probudit ćete ih. Ciju-ci! Osvijetlivši prostor džepnom svjetiljkom, ugledaše miša.
- Preci mojih predaka živjeli su ovdje i vjerujte da smo dosad sve pronjušili. Tu nema nikakvog blaga! Ciju-ci! - reče im miš.
- Smiješan si, dugorepiću, ali možda imaš pravo - zaključí Marko. - Ovaj puta nismo imali sreće. Tražit ćemo drugdje.

Osvanula je još jedna sunčana nedjelja.

- Moram u Januševac, dvorac poznat po ljepoti trijemova - rano ujutro reče Hrvojev tata. - Hoćeš li sa mnom, sine? Neće ti biti dosadno?

- Rado ću poći s tobom - Hrvoje pobraza s odgovorom. Zatim pozove Luku i Marka koji su jedva čekali njegov znak, opremljeni lopaticama, zemljopisnim kartama, povećalima i, više od svega, pustolovnim duhom.

Dok je Hrvojev tata proučavajući obnovljeni dvorac nešto zapisivao, oni su ustrajno kopali na mnogim mjestima.

- Našao sam neki znak ispod južnog trijema - javi se Marko. Potrčali su onamo i na zidu spazili tri urezana križića.

- Fi-fi! Vi zacijelo tražite blago? - zazvižduče čvorak.

- Da. Znaš li možda gdje se nalazi? - umorno će Hrvoje jer je već pomalo gubio nadu da će im pothvat uspjeti.

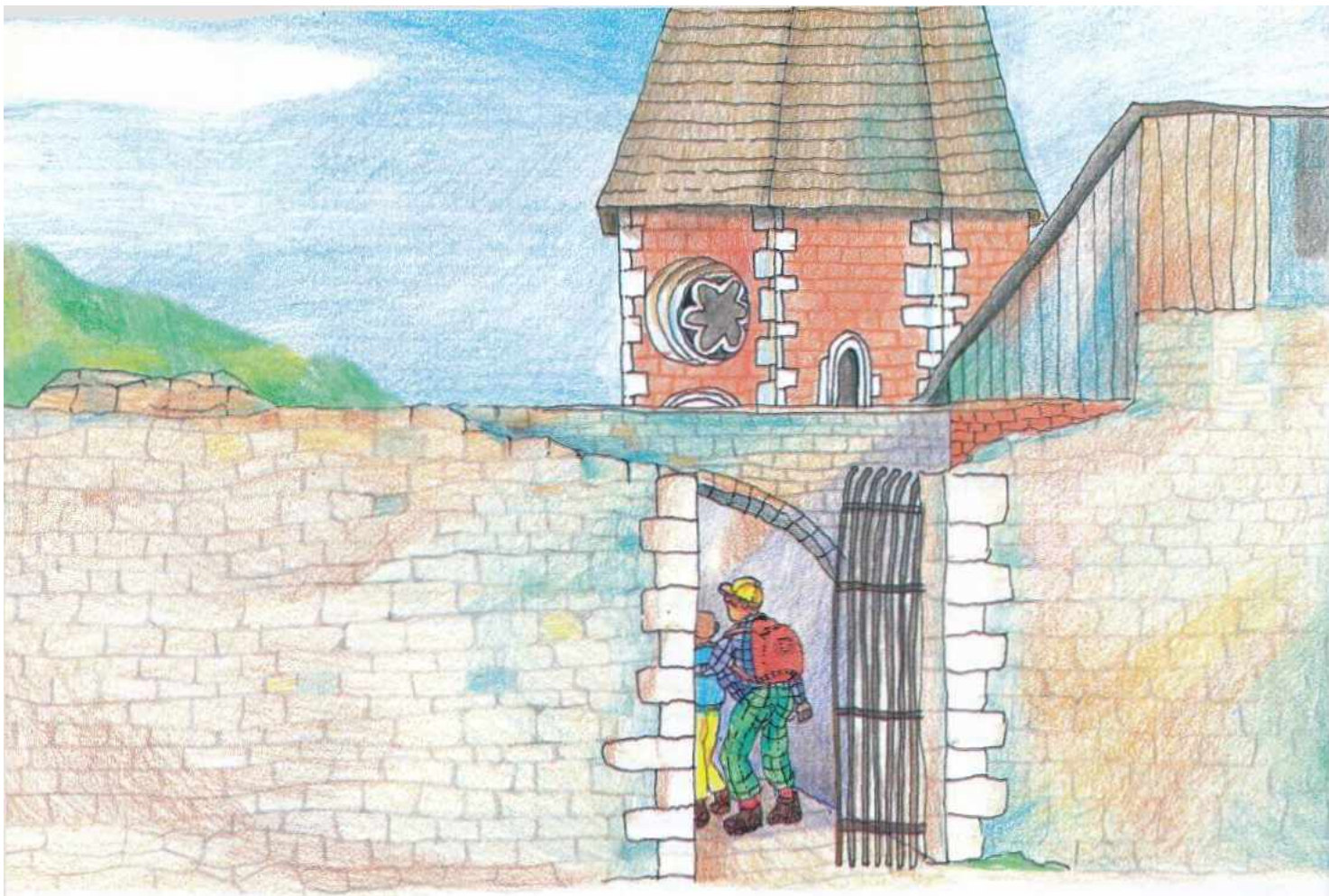
- Mnogi su ovamo dolazili s istom nakanom. Vidite i sami da je dvorac obnovljen od temelja. Da je u njemu bilo išta dragocjeno, to bi našli graditelji, a ne vi... gradski vrapci. Nasmijavate me, fi-fi!

- Znaš li što je pračka, kradljivče trešanja? - mašivši se za džep, ljutito mu se obrati Hrvoje.

Čvorak smjesta odleti na sigurnu udaljenost.

- Ružno si se ponio - reče Luka koji je volio ptice. - Nisi smio.

Unatoč neuspjehu, dječaci nisu odustali od svoga plana. No, dogodila se nezgoda: Hrvojevom tati pokvario se automobil. Neće se moći povesti do nekog udaljenog dvorca.

- Pođimo pješice do Medvedgrada! Ondje se nekoć uzdizao stari burg - predloži Hrvojev tata.

Ali hodati i voziti se nije isto. Oznojeni, stigoše do cilja. Čim su malo predahnuli, dječaci započeše potragu.

- Ni ovdje nećemo ništa naći - otpuhne Luka. - Počeli su obnavljati zidine. Ako je i postojalo tajno spremište, netko ga je prije nas otkrio i sada broji zlatnike.

- Tražite skriveno blago? - s grane im se obrati ridorepa vjeverica. - Ja znam gdje je. Pođite za mnom!

Povjerovali su joj i stali kopati na mjestu koje im je pokazala. A što su našli? Samo lješnjake i žireve, s kapicom i bez kapice.

- Zar je to blago? - razočarano su je upitali.

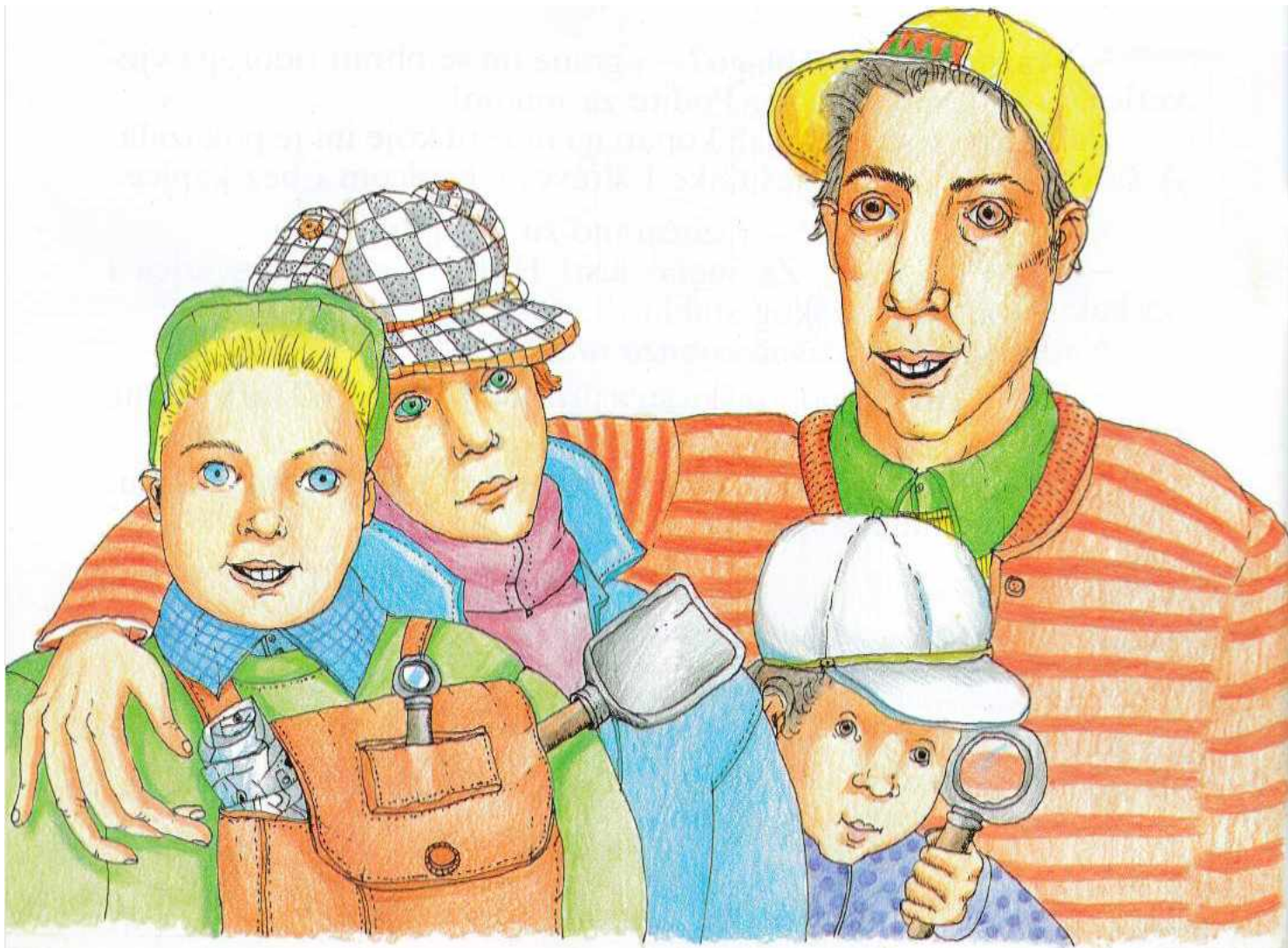
- Kako za koga. Za mene jest! Hi-hi! - zaciči vjeverica i odskakuće na vrh visokog stabla.

Nadobudne istraživače obuze malodušnost.

- Uzalud nam trud - teška srca priznao je Luka, a Marko tome pridodao: - Predajemo se!

- Još ne! - usprotivi se Hrvoje. - Pitat ću tatu što zna o blagu. On ga je i spomenuo!

Pošto je saslušao Hrvojevu priču, tata uzdahne:

- Tako dakle! Vi ste samo zato posjećivali stare dvorce, jer ste se nadali da ćete pronaći zlato, dukate i dragulje. O tome sanjaju svi dječaci. Ali...

- Ti si rekao da se u dvorcima krije blago - ustrajao je Hrvoje.
- Čuo sam!

Krivo si me shvatio - osmjehne se tata. - Hajde da nastavimo put do Sljemena. Odozgo se oku i srcu pruža još ljepši vidik.

Usput ćemo se okrijepiti malinovim sokom.

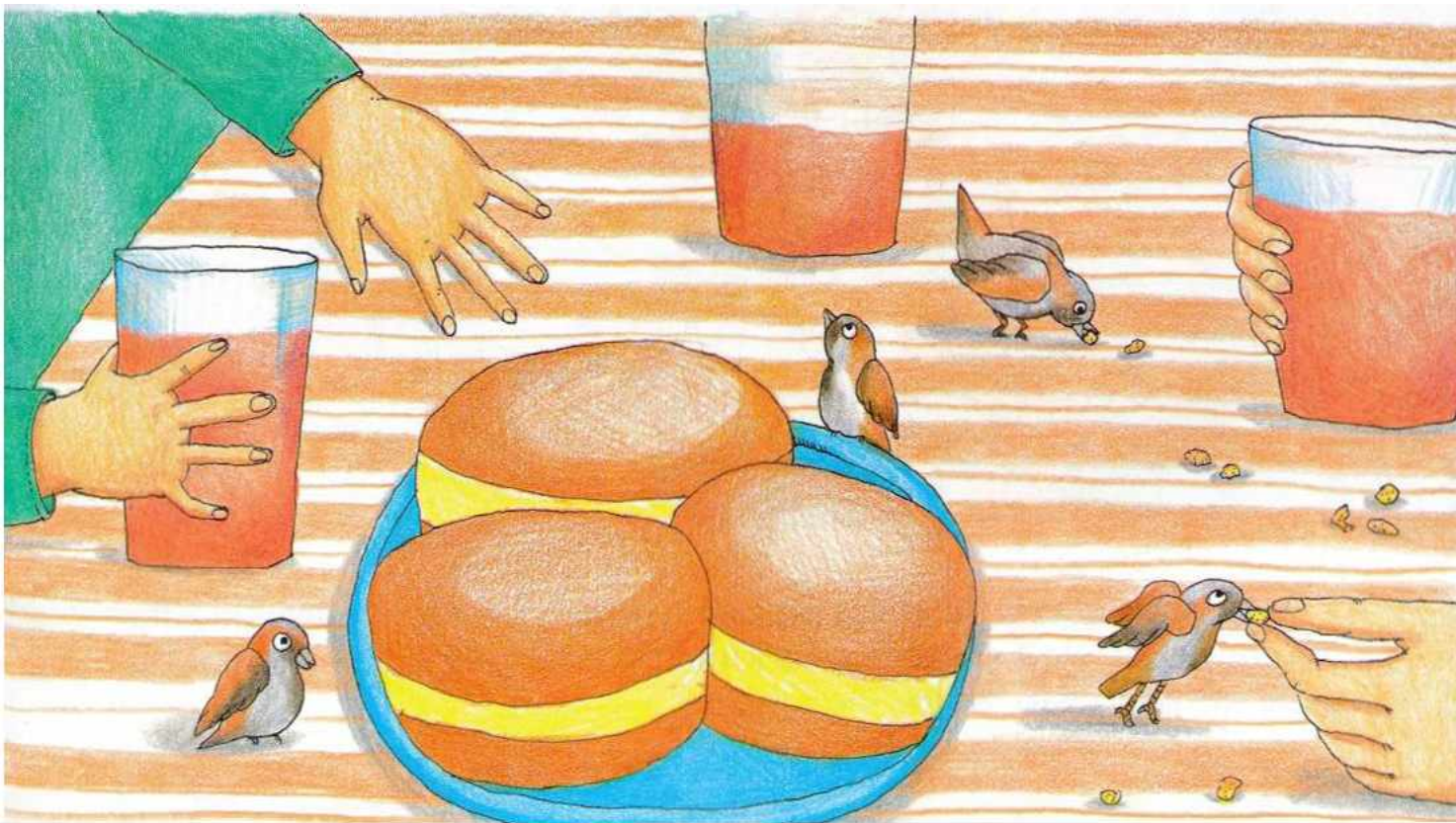
Trojici zanesenih istraživača koji su ispijali sladak sok. Hrvojev tata ka

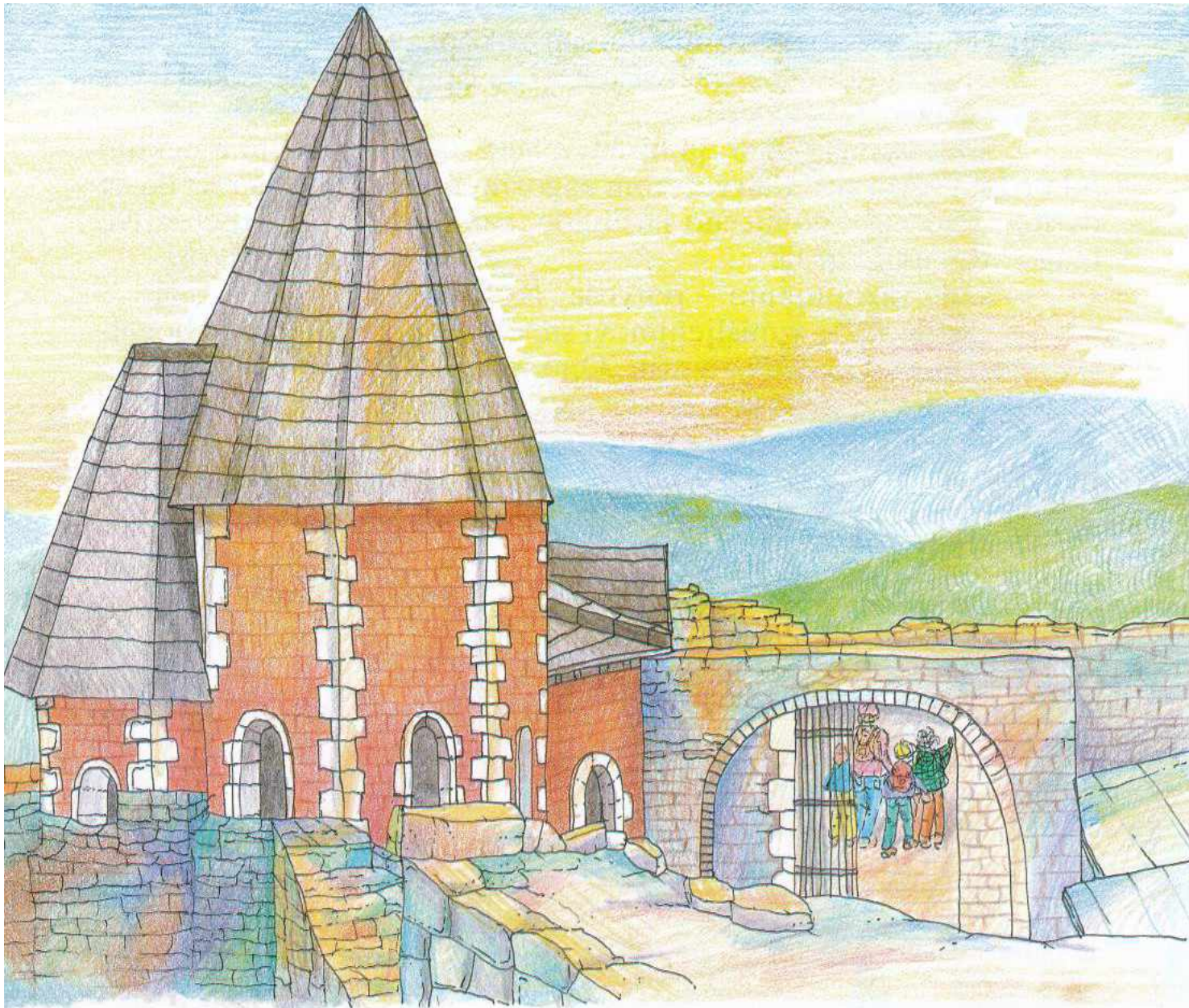
- Spominjući blago, ja nisam mislio da se ono krije u nekom od brojnih dvoraca u Hrvatskom zagorju, nego sam htio reći da su dvorci, kao naše povijesno naslijeđe, sami po sebi neprocjenjivo blago. Razumijete li?

- Sada razumijemo - potvrde, a on nastavi:

- U potrazi za izmišljenim, vi ste otkrili istinsko, pravo bogatstvo koje dosad niste poznavali. Ono je tek dio baštine i na ovome tlu dokazuje vjekovnu opstojnost našega naroda i njegovu uljudbu. Hrvoje, Marko i Luka jednostavnije su izrazili svoje oduševljenje:

- Hurra! Ipak smo uspjeli pronaći blago!

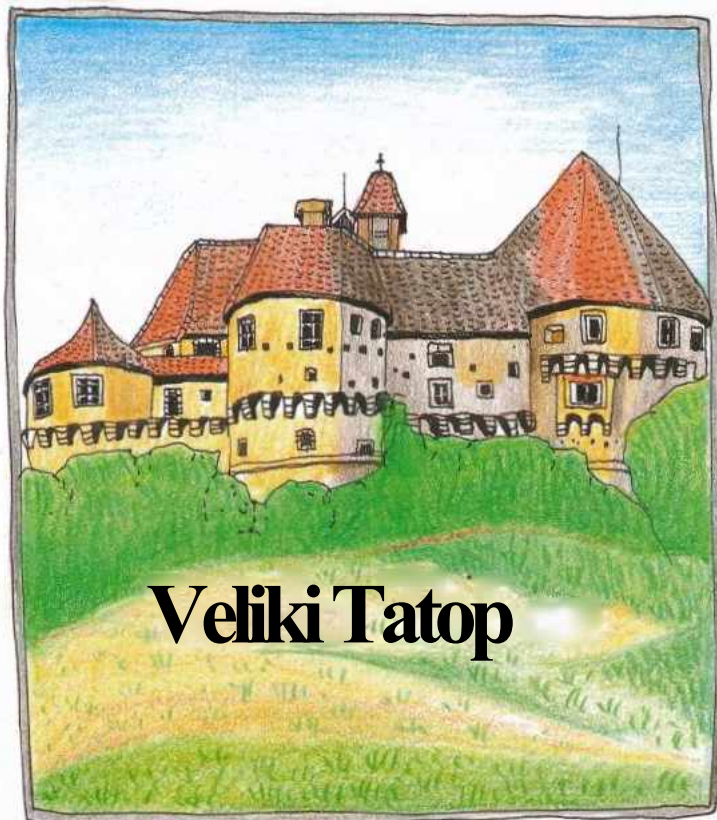
Dok su se vraćali kući veselo pjevajući, iza Medvedgrada zalazilo je sunce. Pod njegovim žarkim zrakama zidine na obronku blistale su kao čisto zlato.

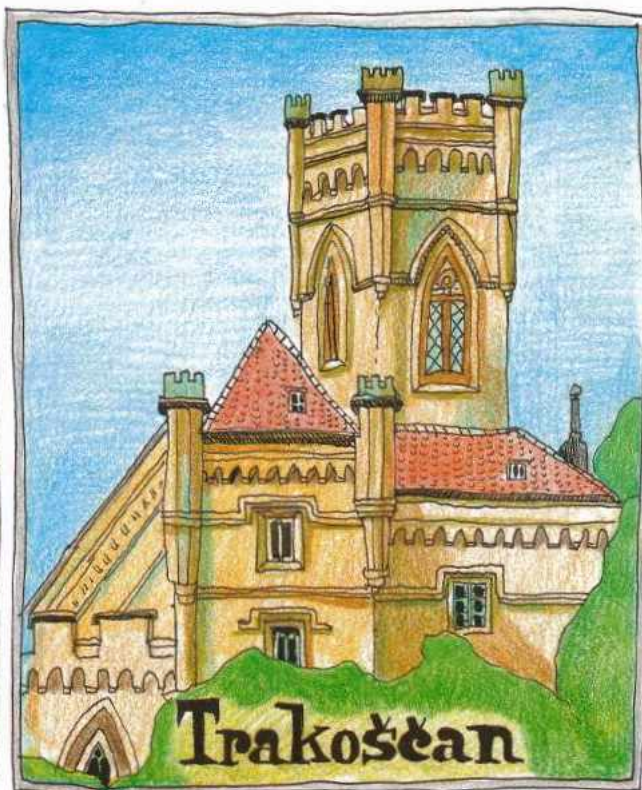

Januševac

^W3ii2ZJ5XDzaniZ2
šBIH rasi H rssi tr<<

Veliki Tatop

Trakošćan